Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №5 (80) 12 БЕРЕЗНЯ 2021 РОКУ

На сторожі земельних фондів громади

13 березня – День землевпорядника

Земля вважається одним із найбільших багатств України. Тож охорона й раціональне використання земельних ресурсів мають неабияке значення.

Починаючи з 2000 року, в Україні в другу суботу березня відзначають День землевпорядника.

Принагідно зазначимо, що це одна з найдавніших професій. Історичні літописи свідчать: понад 1000 років тому в Київській Русі вже проводили вимірювання землі. Першими землевпорядниками були межувальники, які встановлювали та закріплювали межі, а також видавали документи, що засвідчували право на землю.

У всі часи землевпорядники були шанованими в суспільстві людьми, адже розпоряджалися землею – основою для функціонування всіх сфер діяльності. Саме від професіоналізму землевпорядників залежить, наскільки по-господарськи використовується земля та в якому стані вона перейде до наших нащадків.

Землевпорядна служба Білоцерківської сільської ради – це нещодавно створений відділ земельних відносин, де працюють троє фахівців: начальник відділу Ніна Іванівна Миклясевич та спеціалісти І категорії Іван Іванович Олексієвець і Анатолій Михайлович Дем'яненко. А курує всі земельні питання заступник Білоцерківського сільського голови Надія Іванівна Доброскок.

Напередодні професійного свята ми зустрілися з Н. І. Миклясевич і попросили розповісти про головні аспекти діяльності відділу.

– Ніно Іванівно, у Вас за плечима – 40 років роботи, й 13 із них – землевпорядником. У чому полягає специфіка цієї роботи?

– Професія землевпорядника потребує певних знань та умінь. Сучасний землевпорядник – це фахівець у галузі державного управління, економіки, екології, сільського господарства, територіального планування, геоінформатики. Він має добре знати законодавство, яке в Україні дуже часто змінюється, вміти якісно й на високому рівні готувати управлінські та проектні рішення, розробляти документацію із землеустрою.

– На кожну сесію Білоцерківської сільської ради виноситься кілька десятків заяв громадян щодо користування землею. Підготувати таку кількість питань, певно ж, непросто…

– Справді, розгляду кожного питання передує велика робота. Ми вивчаємо документацію, виїжджаємо на місце, робимо заміри… А після розгляду питання на сесії кожному заявникові у встановлені законодавством терміни видаємо рішення – незалежно від того, позитивне воно чи негативне.

Нерідко в сільську раду звертаються сусіди з проханням установити межі земельних ділянок. Загалом це не наша компетенція – заміри мають робити землевпорядкувальні організації. Попри це, ми не відмовляємо людям.

– Чим викликана величезна кількість звернень в останні роки? Адже приватизація землі в Україні триває давно…

Спеціаліст І категорії А. М. Дем'яненко.

Спеціаліст І категорії І. І. Олексієвець.

Начальник земельного відділу Н. І. Миклячевич.

– Приватизація землі в Україні почалася з прийняттям Земельного кодексу 1992 року й триває скоро вже 30 років. За законом, кожен громадянин України, якому виповнилося 18 років, має право на безоплатну приватизацію 2 га землі для ведення особистого селянського господарства. Крім того, він може отримати 0,12 га під садівництво, 0,1 га для дачного будівництва і т. д. Однак в Україні немає такої кількості землі, щоб задовольнити права всіх громадян.

Далі на стор. 3

У Білоцерківській ТГ привітали жінок із 8 Березня

Міжнародний жіночий день 8 Березня – одне з небагатьох свят, що дістались нам у спадок від СРСР, яке й досі викликає жваві дискусії про доречність його святкування.

Феміністки переконані, що цього дня слід привертати увагу суспільства до гендерної нерівності. Деякі політики, громадські й релігійні діячі звертають увагу на «політичне походження» свята. Водночас більшість українців не помічають у святі нічого політичного й гаряче підтримують саму ідею вшанування жінки як матері, трудівниці, основоположниці роду і т. д., і т. п.

Цього дня та напередодні жінкам зазвичай дарують квіти й різноманітні подарунки. А що може бути кращим за музичне вітання? У багатьох клубних закладах Білоцерківської громади відбулися святкові концерти.

Першими естафету музичних вітань підхопили в Рокиті. 5 березня 2021 року в Рокитянському СБК відбувся пісенно-розважальний захід під назвою «В усі часи, в усі віки ми прославляємо вас, жінки».

Наступного дня жінок вітали в Мостовівщині, Корнієнках, а також Білоцерківці. А 7 березня концерти відбулися в Подолі та Огирівці.

– Я дуже радий, що маємо можливість відновити концерти після року перерви. Сподіваюся, що зможемо й далі насолоджуватися талантами нашої громади, які прагнуть створювати святковий настрій, – сказав, звертаючись до односельців зі сцени Білоцерківського СБК, сільський голова І. В. Лещенко.

Ведучі свята Сергій Шатлов і Наталія Лук'янець.

Він привітав жінок зі святом, наголосив на важливій місії жінки – продовжувати людський рід, а насамкінець побажав миру, злагоди, добробуту, Божої благодаті й усього найкращого.

Щирі вітання від юних артистів.

Певно, жителі громади неабияк скучили за концертами, бо глядачів у залах не бракувало. Скрізь неухильно дотримувалися протиепідемічних заходів: вимірювали температуру, обробляли руки антисептиками, розсаджували присутніх через місце…

Та ще більше скучили за сценою наші артисти, тож викладалися на повну. Концерт у Мостовівщині приємно здивував великою кількістю виконавців, які долучилися до музичних вітань напередодні свята весни. У Корнієнках теж було багато учасників, особливо – чоловіків. Подільські аматори підготували багато нових номерів. І, як завжди, «розбавили» пісенні й танцювальні виступи гумористичними сценічними постановками. Зал просто вибухав від сміху! А Білоцерківка вкотре вразила високою виконавською майстерністю самодіяльних артистів.

Далі на стор. 2

У Білоцерківській ТГ привітали жінок із 8 Березня

Закінчення. Початок на стор. 1

Принагідно зазначимо, що участь у концерті (він називався «А жінка в світ приходить для любові») взяли участь артисти з різних населених пунктів громади, зокрема з Красногорівки.

Почався концерт дещо незвично: з романтичних звуків нестаріючого вальсу. На сцені кружляли в танці незмінні ведучі майже всіх свят – Наталія Лук'янець і Сергій Шатлов. Лише коли стихли останні акорди, вони перейшли до своїх безпосередніх обов'язків: розповіли про свято 8 Березня, традиції його святкування, а потім по черзі оголошували виступи артистів.

Утім, багатьох із них представляти не треба. Танцювальний колектив «Кумоньки» (художній керівник Світлана Грищенко) – справжній улюбленець глядачів. Тож коли учасниці вийшли на сцену – в нових сценічних костюмах і з новим запальним танцем (попурі з українських народних пісень), присутні в залі нагородили їх тривалими й бурхливими оплесками. Так само довго не відпускали зі сцени відому у громаді гумористку Катерину Шарай.

Не залишили нікого байдужими й вокалісти: дитячий колектив «Чисті роси» (художній керівник Тетяна Іващенко), дзвінкоголоса Таня Мойса, вокальний ансамбль «Сюрприз» (художній керівник Валентина Моспан), а також дуети у складі Тетяни Іващенко й Вікторії Близнюк, Володимира Булата і Тетяни Пантелей, заслуженого працівника культури України Василя Моспана і Наталії Лук'янець...

На концерті в Білоцерківці засвітилася й нова зірочка – юна Аня Шарай. Люди раділи зустрічі з музикою, нерідко підспівували артистам, а після особливо щемних пісень крадькома витирали непрохану сльозу.

Та особливо незабутнім став танець у виконанні матерів і їхніх синів. На сцену вийшли чотири пари: Ірина й Максим Шатлови, Тетяна й Володимир Кравчуни, Тетяна й Віталій Гнідаші, Наталія й Едуард Лук'янці. Усі пари були майстерними, граційними й напрочуд органічними, адже партнери дивовижно відчували один одного.

Одне слово, артисти нашої громади подарували глядачам справді святковий настрій. Тож із нетерпінням чекаємо нових зустрічей.

Зінаїда МАТЯШОВА.

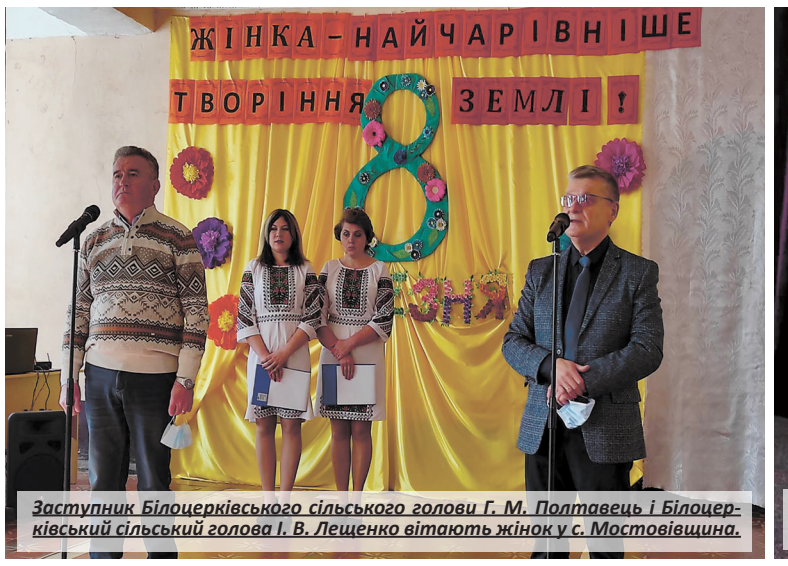

Заступник Білоцерківського сільського голови Г. М. Полтавець і Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко вітають жінок у с. Мостовівщина.

Танцювальний колектив «Кумоньки».

Танок у виконанні корнієнківських артистів.

Ось такі чудові вироби вправних жіночих рук демонструвалися на виставці у фойє Подільського СБК.

Концерт у Рокитянському СБК.

Кубок поїхав на батьківщину П. О. Прокопчука

У неділю 28 лютого у Бірківському НВК відбувся турнір із волейболу, присвячений пам'яті вчителя, спортсмена й організатора спортивно-масових заходів Петра Олександровича Прокопчука.

Заступник Білоцерківського сільського голови Н. П. Падалій вручає нагороди переможцям турніру.

Починаючи з 2018 року, турнір проводять щороку. Отже, цьогорічне спортивне змагання відбувається вчетверте. У ньому взяли участь п'ять команд: із Гоголівської та Великобагачанської ОТГ, сіл Остап'є, Білоцерківка й Бірки.

На початку змагань відбулося жеребкування, відповідно до якого команди-учасниці й змагалися між собою.

Упродовж попередніх років завжди перемагали господарі, та цього разу найсильнішими виявилася команда Гоголівської ОТГ. Саме в Гоголевому народився П. О. Прокопчук, отже, кубок поїхав на батьківщину Петра Олександровича.

Друге місце посіли волейболісти с. Бірки, третє – Великобагачанської ОТГ.

Усі команди-учасниці нагороджені дипломами за участь у турнірі, а команди, які посіли призові місця, отримали кубки й грошову винагороду по 300 грн. Нагороди вручила заступник Білоцерківського сільського голови Н. П. Падалій.

– Ми щиро вдячні Білоцерківському сільському голові Іванові Васильовичу Лещенку Ізафінансову допомогу, – говорить одна з організаторок турніру, вдова Петра Олександровича Антоніна Олексіївна Прокопчук. *– Щороку виконком Білоцерківської сільської ради виділяє кошти на придбання кубків та інших нагород. Сподіваємося, що наступного року участь у турнірі візьмуть значно більше команд.*

Літературний тиждень у Красногорівській школі

В останні лютневі дні 2021 року вся Україна відзначала знаменну дату – 150-ту річницю від Дня народження Лесі Українки.

З нагоди цієї дати у Красногорівській ЗОШ І-ІІІ ступенів організували та провели літературний тиждень. Він тривав протягом 22-26 лютого.

Ще напередодні школярі активно долучилися до участі у Всеукраїнському конкурсі учнівської та студентської творчості «Змагаймось за нове життя», де вони за сприяння вчителів записали відео, в яких читали обрані ними поезії Лесі Українки. Дев'ятьох учениць школи, які майстерно читали твори Лесі, побачили, почули та оцінили українці в мережі Інтернет. Це Лейко Яна (4 клас); Мойса Тетяна та Балакіна Аделіна (6 клас); Іващенко Анастасія (8 клас); Тур Євгенія та Шарай Анжела (9 клас); Самойлік Віталіна, Сога Ангеліна, Шипоша Юлія (10 клас).

Упродовж тижня учні школи працювали над малюнками «Світ Лесі очима дітей», які були оформлені на тематичній виставці та представлені для ознайомлення, переглянули лялькову театралізацію вистави «Лісова пісня».

Старшокласники створили інсталяцію із зображенням Лесі Українки на тлі її творів і читали поезії, в бібліотеці провели поетичний марафон «Рядки, що зачепили душу».

В один із днів для учнів 10-11 класів провели творчу зустріч із учителькою Балаклійського НВК Валентиною Петрівною Лиходід. Вона познайомила старшокласників із постаттю нашого земляка Костенка Анатолія Ілліча, який був чи не найвідомішим та найоб'єктивнішим дослідником творчості Лесі Українки.

Родзинкою у проведенні тижня став захід, що мав дещо екзотичну назву. Це була чайна церемонія в літературній обробці «У Мавки гостини дарують щастя незабутні хвилини». Її підготували й провели вчителька української мови та літератури Юлія Анатоліївна Балюк і педагог-організатор Ірина Вікторівна Писаренко разом із учнями 10 класу.

На імпровізованій лісовій галявині Мавка, Лукаш та Олена Пчілка пригощали присутніх чаєм із цілющих трав, слухали поетичні рядки, насолоджувалися музичними творами на вірші поетеси, переглядали відеоролики, презентації, знімали «ягідки щастя для Лесі» з «гілки щастя», після чого зачитували щасливі моменти Лесиного життя й додавали власні коментарі. А ще на імпровізований кущ калини прикріплювали грона із записаними назвами творів Лесі, які тут же декламували, переглядали інсценізацію уривку з «Лісової пісні» у виконанні однокласників Віталіни Самойлік та Сергія Кучера.

Більшість школярів так чи інакше були залучені до участі в літературному тижні. І ми сподіваємося, що досягли мети, яку висували перед собою. Учні долучилися до прекрасного, чого їм інколи не вистачає в цьому занадто «зателефонізованому» та «заінтернітозованому» житті.

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора з навчально-виховної роботи Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ст.

Скільки податків і зборів надійшло від початку року

За січень-лютий 2021 року надходження податків і зборів до бюджету Білоцерківської громади склало 8586,3 тис. грн або 110% від запланованого обсягу. Надходження в розрізі видів доходів наведено в таблиці.

В цілому надходження основних податків та зборів відбувається із незначним відхиленням від запланованих показників. Перевиконання надходжень із плати за землю виникло внаслідок перерахунку обсягів орендної плати за земельні ділянки за 2020 рік та, відповідно, надходження додаткового незапланованого обсягу доходів.

Низький відсоток виконання плану доходів із акцизного податку виник у зв'язку з тим, що Кабінет Міністрів України до цього часу не ухвалив постанови щодо порядку та часток зарахування акцизного податку від реалізованого пального на території України. Суми цього податку за січень-лютий 2021 року будуть обраховані та перераховані до бюджету громади у наступних місяцях після ухвалення відповідної постанови.

Назва доходу	Запланований обсяг доходів за січень-лютий, грн.	Фактично надійшло доходів, грн.	% виконання
Податок на доходи фізичних осіб	4320000.00	4163834.77	96.39
Рентна плата	150000.00	159762.03	106.51
Акцизний податок	588000.00	89048.00	15.14
Плата за землю	805500.00	2673224.69	331.87
Єдиний податок	1482600.00	1378202.04	92.96
Адміністративні платежі	101330.00	79466.21	78.42
Інші надходження	55300.00	42726.77	77.26

Надходження податків і зборів за січень-лютий 2021 року

За відповідний період попереднього року до бюджету Рокитянської громади надходження становили 2052,6 тис. грн, а до бюджету Білоцерківської громади – 4501,2 тис. грн, разом – 6553,8 тис. грн. Отже, після об'єднання громад обсяг доходів за аналогічний період зріс на 31 %.

Фінансовий відділ виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Повноваження зросли, а надходження – ні

Нещодавно відбулося засідання Ради розвитку громад та територій під головуванням Президента України Володимира Зеленського. Участь у масштабному заході взяли міські голови з усієї України. Полтавщину представляв Миргородський міський голова, голова Полтавського регіонального відділення Асоціації міст України Сергій Соломаха.

Спілкуючись із Президентом України та поміж собою, керівники громад порушили на засіданні одне з найболючіших питань для громад – наповнення бюджетів.

Керівники громад схвально відгукнулися про те, що надходження акцизу від пального до місцевих бюджетів тепер закріплено законодавчо, але додали, що на бюджети територіальних громад перекладено низку повноважень без належного матеріального підкріплення. Вони висловили побажання збільшити частку податку на доходи фізичних осіб, яка зараховуватиметься до місцевих бюджетів.

ПДФО – це основний податок, який надходить до місцевих бюджетів, зараз він становить 60%. Пристуні на засіданні запропонували збільшити цю частку до 80%.

На сторожі земельних фондів громади

Закінчення. Початок на стор. 1

Невдовзі після початку бойових дій на сході України першочергове право на виділення земельних ділянок отримали учасники АТО, проте й для них землі в Україні не вистачає. Зараз навіть обговорюється можливість заміни цієї норми закону грошовою компенсацією. Білоцерківській сільській раді вдалося виділити по 2 га землі усім учасникам бойових дій, які зареєстровані й проживають на території сільської ради (їх у нас близько 100 чоловік). До нас звертаються й інші учасники бойових дій, адже законом не визначено, де саме вони мають право отримати ділянку. Однак тим, хто не живе на території нашої громади, ми відмовляємо – задовольнити всіх бажаючих нереально.

Сільська рада задовольняє також заяви жителів громади, які належать до незахищених категорій громадян: багатодітні родини, інваліди тощо. Іншим можемо надати землю, тільки якщо вивільниться земельна ділянка. Кожен заявник має подати разом із заявою викопіювання із земельного кадастру: ось тут, мовляв, є вільна ділянка.

Багато жителів громади, почувши, що комусь виділили 2 га землі, й собі пишуть заяву – про всяк випадок, а раптом їм теж дадуть. Але де взяти вільну землю?

– 2018 року Білоцерківська сільська рада однією з перших в області отримала від держави землі поза межами населених пунктів...

– Так, у червні 2018 року ми отримали в комунальну власність понад 2 тис. га землі. Наступного року нам передали понад 200 га, у листопаді 2020 року – ще 433 га землі. Це були ділянки на території колишньої Рокитянської та нинішньої Білоцерківської ОТГ.

Ми маємо право розпоряджатися ними, але це зовсім не означає, що вся ця земля вільна. Значна частина земельного масиву перебуває в офіційній оренді для ведення фермерського господарства, товарного виробництва тощо. Тому ми просто переоформлюємо документи.

До речі, значна кількість заяв громадян стосується саме оформлення документів: вони раніше отримали дозволи сільської ради на користування земельними ділянками, а зараз хочуть отримати дозволи на виготовлення проектної документації, приватизацію.

Раніше рішеннями органів місцевої влади (сільської ради) земля передавалася в користування громадянам. Є люди, які й досі користуються землею на підставі цих дозволів. Адже приватизувати землю може не кожен: процедура виготовлення проектної документації тривала, а головне – дорога. Не в кожного є відповідні кошти.

– А чи не можуть інші люди скористатися цим і приватизувати землю, яка перебуває в користуванні інших осіб?

– Такий варіант неможливий, адже перш ніж сільська рада видасть дозвіл на приватизацію тієї чи іншої ділянки, наш відділ вивчає її історію, піднімає всі документи, рішення.

Два роки тому одна родина вирішила реалізувати своє право на отримання земельної ділянки для ведення особистого селянського господарства за рахунок пасовища. Вони подали заяву на сесію сільської ради, але отримали відмову. Бо земельні ділянки для сінокосіння і випасання худоби не можна розорювати – це заборонено законом. Ну не можна, щоб одна людина користувалася землею, а вся громада терпіла незручності! Не згодні з рішенням сільської ради, ці громадяни звернулися до суду. Однак суд не задовольнив їхній позов.

Загалом ми зараз розпочали процес інвентаризації землі, щоб чітко визначити, які саме ділянки відведені під пасовища. Вони мають офіційно отримати цей статус.

– Щоб ніхто не мав бажання зазіхати на них?

– Кожна ділянка землі повинна мати своє призначення. І це мусить бути офіційно задокументовано. Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру створила Публічну кадастрову карту України, де відображатиметься буквально кожен клаптик землі.

Перше офіційне пасовище у нашій громаді буде в с. Огирівка: там ми раніше почали цей процес і вже виготовляємо проектну документацію. З часом громадські пасовища, що мають відповідні документи, будуть у кожному селі.

Чинне законодавство чітко регламентує, яка кількість землі відводиться для сінокосіння та випасання тварин. Так, на одну голову ВРХ передбачено 0,60 га, на одну козу – 0,30 га. Попередньо ми отримуємо довідки з ветлікарні про кількість тварин, які утримуються в приватних господарствах, і на підставі цього розробляємо проектну документацію.

– Дякую за розмову й поздоровляю Вас та Ваших колег із професійним святом.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Важливо

COVID-19: коли повернемося до нормального життя

Ймовірно, вірус залишатиметься з нами постійно, але обмежувальні заходи – ні

Рівно рік тому Україна вперше зіткнулася з новою хворобою, викликаною коронавірусом SARS-CoV-2. За час, що минув від початку пандемії COVID-19, ми потроху звикли до обмежувальних заходів (чи, може, втомилися й уже не надто зважаємо на них).

Тим часом науковцям удалося достатньо вивчити особливості COVID-19, навчитися приборкувати вірус і навіть розробити кілька видів вакцини проти нього. Чотири останніх місяці в усьому світі триває активна вакцинація населення. В Ізраїлі, який лідирує в цій царині, з 9 млн громадян понад 5 млн отримали першу дозу вакцини, а близько 3,5 млн – уже й другу. Кількість нових захворювань у цій країні різко зменшилася. Це дозволило відмовитися від низки протиепідемічних обмежень: запрацювали кафе, ресторани, розважальні заклади. Поступово відновлюється туризм.

На жаль, Україна, як завжди, пасе задніх. Вона розпочала вакцинацію однією з останніх у Європі – лише 24 лютого 2021 року. Та й темпи цього процесу не викликають оптимізму: щодня щеплення отримують кількасот медиків. Отож щоб вакцинувати 70% населення (саме стільки потрібно для вироблення колективного імунітету), знадобиться щонайменше п'ять років!

В Україні використовують препарат CoviShield, розроблений британськими компаніями Oxford/AstraZeneca й виготовлений в Індії. Український уряд обіцяє, що найближчим часом країна отримає ще й вакцину китайської компанії Sinovac Biotech (загалом 1,9 млн доз). Обидві вакцини чомусь одразу отримали негативну оцінку в суспільстві. Відомо про окремі випадки побічної реакції на щеплення у вигляді почервоніння, свербіння, підвищеної температури.

Однак така реакція може виникнути на будь-яке щеплення і вважається цілком нормальною. Більше того: чим сильніша вакцина (тобто чим ефективніше вона діє на збудник), тим вища ймовірність подібних проявів.

Попри ці заходи, підступний коронавірус не здається й постійно змінюється, мутує. З'явилися так звані британський та південноафриканський штами COVID-19, які підхопити значно легше. Вони супроводжуються високою температурою й низкою ускладнень. У світі заговорили про третю хвилю коронавірусу.

Загалом науковці переконані, що повністю приборкати SARS-Cov-2 не вдасться: COVID-19 може залишитися з нами назавжди, проте стане ендемічним захворюванням. Таким як, наприклад, грип. Тривалий час ендемічним захворюванням був поліомієліт. Вітряна віспа ендемічна в усьому світі, ВІЛ – у США, ебола – у Конго, а малярія – у різних частинах Африки, Азії та Латинської Америки.

Отже, людство має навчитися постійно жити поряд із коронавірусом, що спричиняє COVID-19. Водночас перебіг хвороби може стати легшим. При цьому науковці авторитетно заявляють: вакцинація значно прискорить перехід вірусу до ендемічного стану. Тож відмовлятися від неї у жодному разі не можна.

Без вакцини ендемічного статусу вірусу теж можна досягти, але протягом тривалішого часу – близько 10 років. Та й ціною такого колективного імунітету буде значно вища кількість захворювань і смертей. Вакцинація дозволить зменшити цей термін до 1—2 років.

Візитівка Попівського ЗЗСО – новаторський у навчанні та вихованні

Усі знають: змусити сучасних дітей навчатися дуже складно. І не останню роль у цьому процесі відіграє особистість дорослого (батьків, учителів). Нерідко любов до конкретного предмета (або, навпаки, небажання його вивчати) напряму залежить від постаті вчителя.

Попівський ЗЗСО І-ІІ ступенів.

Тут працює початкова школа.

Проте сьогодні замало просто «напхати» дітей знаннями, треба заохотити їх до самостійного вивчення нового.

Сучасний світ мінливий, і яким він стане через 10, 20, 50 років, ніхто не знає. Це раніше школа, технікум чи інститут давали певну суму знань і навичок, а молодий спеціаліст, прийшовши на виробництво, користувався ними практично все життя. Але зараз технології настільки швидко оновлюються, що вимагають від фахівців постійно «бути в тренді», вивчати та впроваджувати нове, розробляти гнучкі та ефективні методи роботи. Інакше дуже швидко можна лишитися «за бортом».

Семестрово-залікова система навчання

Починаючи з 1997 року (тобто майже чверть віку) в Попівському закладі загальної середньої освіти І—ІІ ступенів успішно використовують семестрово-залікову систему навчання. Її ще називають блочною або модульно-блочною системою. Та суть не в назві: цей новаторський підхід формує позитивну мотивацію до навчання й спонукає школярів до самостійного вивчення матеріалу.

Найпоширеніша сьогодні предметна система навчання передбачає проведення уроків за схемою: перевірка домашнього завдання – викладання нового матеріалу. На його закріплення практично не лишається часу. А школярі вивчають по кілька предметів щодня, це 10—15 предметів на тиждень. Діти змушені постійно переключатися з одного предмета на інший. Це неабияке навантаження на дитячу психіку. До того ж, отримані на попередньому уроці знання одразу нівелюються. То чи варто дивуватися, що учні швидко забувають те, що вивчали зовсім недавно?

Нелегко й учителеві: він мусить на кожному уроці не лише переключатися з однієї теми на іншу, а й пристосовуватися до нового учнівського колективу. Врахувати індивідуальні особливості кожної дитини за таких умов украй важко.

При блочно-модульній (семестрово-заліковій) системі практикується проведення спарених уроків та вивчення окремих предметів блоками (занурення у предмет).

— Скорочені спарені уроки тривають по 35 хвилин, а вивільнений час (10 хвилин із кожної півпари) відводиться на додаткові індивідуальні заняття (ДІЗ), — розповідає директор Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів Петро Макойда, який і був ініціатором запровадження новаторського підходу в закладі. — ***Усі навчальні предмети протягом навчального року розподіляються по семестрах із таким розрахунком, що протягом семестру викладаються не всі предмети, а тільки їх частина (не більше 2/3 від загальної кількості). По закінченню вивчення навчального предмета передбачене обов'язкове складання тематичних заліків, проведення підсумкового заліку. Навчальний рік ділиться не на 4 чверті, а на 6 семестрів (кожен — по 6 тижнів), між семестрами передбачені канікули один тиждень. Це дає можливість оптимізувати режим праці й відпочинку учителів та учнів.***

Загалом інноваційна педтехнологія, яку використовують попівські вчителі, передбачає такі елементи:

-семестровий розподіл годин;
- семестровий розклад уроків;
- блочне викладання предметів;
- спарені скорочені уроки;
- додаткові індивідуальні навчання;
- тематичні та підсумкові заліки.

Директор закладу П. Ф. Макойда.

Переваги очевидні

— Блочне викладання предметів дозволяє домогтись ефекту «занурення» в предмет, зменшуються передумови для такого негативного явища як інтерференція (накладка) знань учнів, наприклад, з алгебри та геометрії, історії та географії, — пояснює Петро Федорович. ***— Підвищується оптимізація пізнавальної діяльності учнів, зменшується кількість непродуктивних контактів у системі Вчитель- Учень.***

Директор наголошує: семестрово-залікова система навчання дозволяє бачити результати своєї праці як учителеві, так і учневі, тобто вони спільно працюють на кінцевий результат навченості. А ще в закладі приділяють велику увагу застосуванню теоретичних знань на практиці.

— Проведення уроків парами вирішує питання оптимізації тижневого навчального навантаження, відбувається інтенсифікація пізнавальної діяльності, економія часу без його витрат. При цьому 70-ти хвилинна пара дає не менші можливості для організації пізнавальної діяльності, чим два окремих 45-тихвилинних уроки, — продовжує директор. — ***Ще одна перевага проведення уроків парами — учні готують домашні завдання з 2—3 предметів замість 5—6 у звичайній системі.***

Час, який залишається від кожної півпари по 10 хвилин, дуже ефективно використовується при проведенні додаткових індивідуальних занять (ДІЗ). Під час проведення ДІЗів реалізуються принципи диференційованого та індивідуального підходу до учнів, профілактика неуспішності, виявлення та розвиток здібностей та схильностей учнів, встановлення довірливого діалогу між учителем та учнями. Особливого значення ДІЗи набули під час проведення тематичної атестації, вчителі виносять заліки на ці заняття. При ефективному використанні додаткових індивідуальних занять відкриваються великі можливості для формування в більшості учнів цілісної системи знань до підсумкового заліку.

Вироби, які виготовляють учні в шкільній майстерні.

Урок у 3 класі.

З усіх навчальних предметів інваріативної частини учні 5-9 класів складають підсумкові заліки. На переконання мого співрозмовника, добросовісна підготовка до заліку й відповідальне його проведення дають можливість формувати в учнів цілісну систему знань з навчальних предметів чи певного розділу.

Закон України «Про загальну середню освіту», а також Положення про загальноосвітній навчальний заклад дозволяють цим закладам самостійно визначати структуру навчального року: за чвертями, півріччями, семестрами. Крім того, в «Концепції загальної середньої освіти (12-річна школа)» зазначено, що в старшій школі у зв'язку зі збільшенням обсягів засвоюваних знань і посиленням навчальної роботи учнів дозволяється запроваджувати концентроване вивчення окремих навчальних предметів і курсів. Тобто система навчання, запроваджена в Попівському ЗЗСО ще чверть віку тому, отримала схвалення на загальнонаціональному рівні.

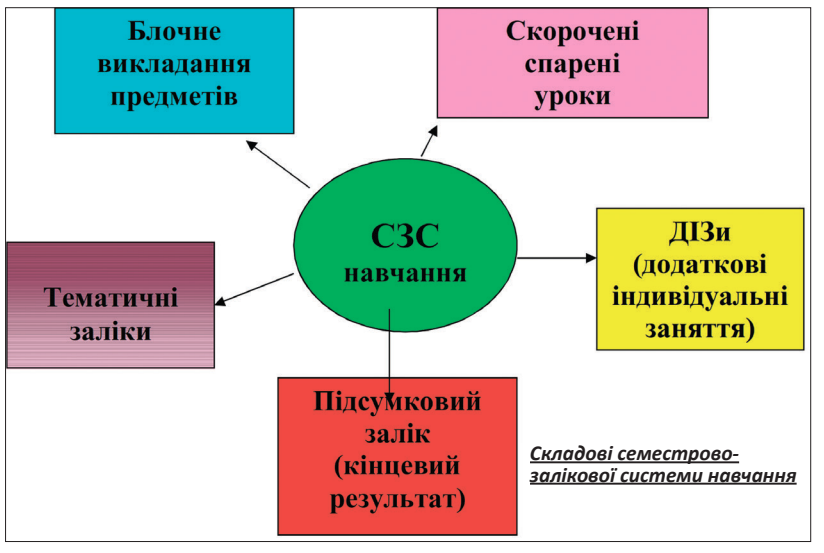

Складові семестрово-залікової системи навчання

Структура учнівського самоврядування

Виховна робота

Новаторський підхід до навчального процесу – далеко не єдине, чим пишаються в Попівській школі. Тут взяли на озброєння ідеї відомих педагогів про виховання в колективі й запровадили учнівське самоврядування, а також педагогіку колективних творчих справ (КТС).

— Виховання за допомогою КТС свого часу запропонував І. П. Іванов, творчо опрацювавши ідеї А. С. Макаренка і С. Т. Шацького, — пояснює П. Ф. Макойда. — *Основна мета методики колективного виховання — створення учнівського колективу як засобу виховання і становлення особистості. Складовими методики є наявність суспільно значущої (для людей) і особисто значущої (творчої) діяльності; активізація самоврядування шляхом систематичної зміни активу,*

підхід

почергового перебування всіх як у ролі організатора (командира), так і вихованця; залучення всіх учнів до колективного планування, виконання та аналізу спільних справ, відносин та вчинків; своєчасне висунення нових перспективних ліній; постановка педагога в ранг старшого товариша, порадника.

У молодшій школі, а також у кожному класі середньої школи учні обирають командира на місяць (щоб кожен учень побував у ролі організатора). Щотижня у Попівському ЗЗСО відбувається засідання ради командирів (у понеділок після закінчення уроків). Кожен командир класу приходить на це засідання з екраном життя класу за тиждень. У ньому відображаються облік успішності, відвідування учнями школи, санітарний стан учнів, чергування в класі, по школі, участь учнів у КТС. Таким чином кожна дитина хоча б упродовж місяця відчуває відповідальність за своїх однокласників, за всі їхні вчинки.

Що ж стосується колективних творчих справ, які реалізують у закладі, то вони вкрай різноманітні — як за тривалістю підготовки (на день, тиждень, місяць тощо), так і за змістом (пізнавальні, трудові, художні, спортивні). При цьому відрізняються від звичайних виховних заходів тим, що педагоги висувають перед дітьми завдання непомітно для них. Тому в учнів створюється враження, що вони роблять лише те, що хочуть самі, вчительського впливу не існує. Цей фактор і є головним стимулятором активності, творчості, ініціативи, самодіяльності, демократизації шкільного життя.

Здобутки й проблеми

А ще в Попівській школі приємно вразили відремонтоване приміщення, теплий туалет із сучасним ремонтом, ошатні «різнокольорові» класи (кожен — зі шпалерами певного кольору, дбайливо виготовленими стендами й особливою неповторною аурою), ввічливі школярі.

П. Ф. Макойда розповідає, що зміцнити матеріальну базу закладу вдалося завдяки залученню батьків та спонсорських коштів ПАФ «Агроінвест». Потужне підприємство, яке працює у селі, допомогло виконати капітальний ремонт фасаду й опоряджувальні роботи навколо, настелити над приміщенням початкової школи нову покрівлю, замінити вхідні двері на металопластикові, 4 вікна на склопакети. Крім того, «Агроінвест» закупив для школи комп'ютери, оргтехніку та інше обладнання, постійно допомагає в організації харчування учнів, фінансує проведення різноманітних свят. А два роки тому завдяки благодійникам удалося добудувати до школи внутрішній туалет.

Єдине, на що нарікає директор — високі тарифи за електроенергію (саме нею опалюється приміщення). Щомісяця доводиться платити астрономічні суми! І це при тому, що вмикають опалення лише в нічний час, коли тарифи нижчі.

Торік Рокитянська сільська рада збудувала на території школи нову котельню, однак із невідомих причин порушила проєкт, тож споруду, яка обійшлася бюджету в 700 тис. грн, так і не ввели в експлуатацію.

— Температура в класах не завжди піднімається до +18 градусів, у мене в кабінеті повітря нагрівається лише до +12—13 градусів, — бідкається Петро Федорович. ***— Школа «розкидана» по кількох приміщеннях, їх загальна площа — близько 4 тис. кв. м. При цьому ми не можемо, скажімо, об'єднати початкову й середню школу, перевівши молодші класи в центральне приміщення: у нас кабінетна система, тож вільних класів немає.***

Після оглядин приміщення середньої школи вирушаємо в початкову. Тут нас зустрічають усміхнені малюки. Вони відчувають себе повноцінними господарями закладу. Саме цього й прагнуть педагоги, саме так і має бути в справжньому дитячому закладі.

Попівська школа розрахована на 180 учнів, але навчається в ній лише 67 дітей — трохи більше третини.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Її величність Математика

Основна цінність математики ховається за кулісами. Хто відкриває її істинну значущість, вчить мислити аналітично та «прокачує» логічне мислення дитини?

Звичайно, вчителі математики. Математика значима не лише формулами, за допомогою яких будують мости і пишуть комп'ютерні програми. Величезна цінність цієї науки – у здатності прокачувати мозок та створювати нові нейронні зв'язки. Математика вчить думати, знаходити різні шляхи подолання проблем, оптимальне їх вирішення.

Світ змінюється, змінюється й викладання математики. Необхідно йти в ногу з часом, як того потребує сучасність. Тому в Білоцерківській ЗОШ І—ІІІ ступенів учителі на уроках використовують змішане навчання, користуються засобами ІКТ, електронними та мультимедійними пристроями, платформою GIOS, використовують стратегії когнітивної активації. Це подобається й учням, і педагогам.

Крім того, традиційно в нашій школі проводиться позакласна робота. Цього року особливу увагу приділили саме цій науці. Адже 2020–2021 навчальний рік оголошено Роком математичної освіти в Україні.

З метою формування в учнів належного рівня математичної компетентності, розвитку інтересу до предмета, формування наукового світогляду, розширення й поглиблення знань, умінь і навичок, забезпечення належних умов для виявлення і розвитку творчої активності учнів у Білоцерківській школі проведено тиждень математики. Щодня десятикласниці знайомили з ученими, яких подарувала світові українська земля. Відбулася захоплива математична гра «Хто зверху?» (учитель Городнича В. В.), у якій змагалися хлопці з дівчатами. Діти проявили свою кмітливість та винахідливість. З невеликим відривом перемогли дівчата. Та хлопці не засмутилися, а оплесками привітали суперниць.

Організовано виставку геометричних фігур, виготовлених дітьми на заняттях математичного гуртка (керівник Мазур Є. В.). Між учнями 10 та 11 класів відбувся інтелектуально-розважальний турнір «Я люблю математику» (провела учитель математики Чепракова Л. І.). Найсміливіші взяли участь у математичному челенджі.

Математика потрібна кожному, бо вона, за словами Ганни Новосад, – «наше щоденне успішне й заможне життя в сучасному світі». Ми навчаємо учнів мислити креативно. Ситуації, з якими стикаються діти при розв'язуванні задач, іноді викликають паніку, страх невдачі. Тож наше завдання – показати їм, що помилки – це природно, головне – знайти вихід. Математика вчить аналізувати ситуацію та знаходити оптимальне рішення серед можливих. Це наука точна та логічна.

Як учителі ми формуємо майбутню особистість, і від цього залежить не тільки життя дітей, а й нас самих. У майбутньому ці учні посядуть керівні посади держави й формуватимуть майбутнє суспільства.

Вікторія ГОРОДНИЧА, директор Білоцерківської школи.

Тиждень був наповнений цікавими заходами.

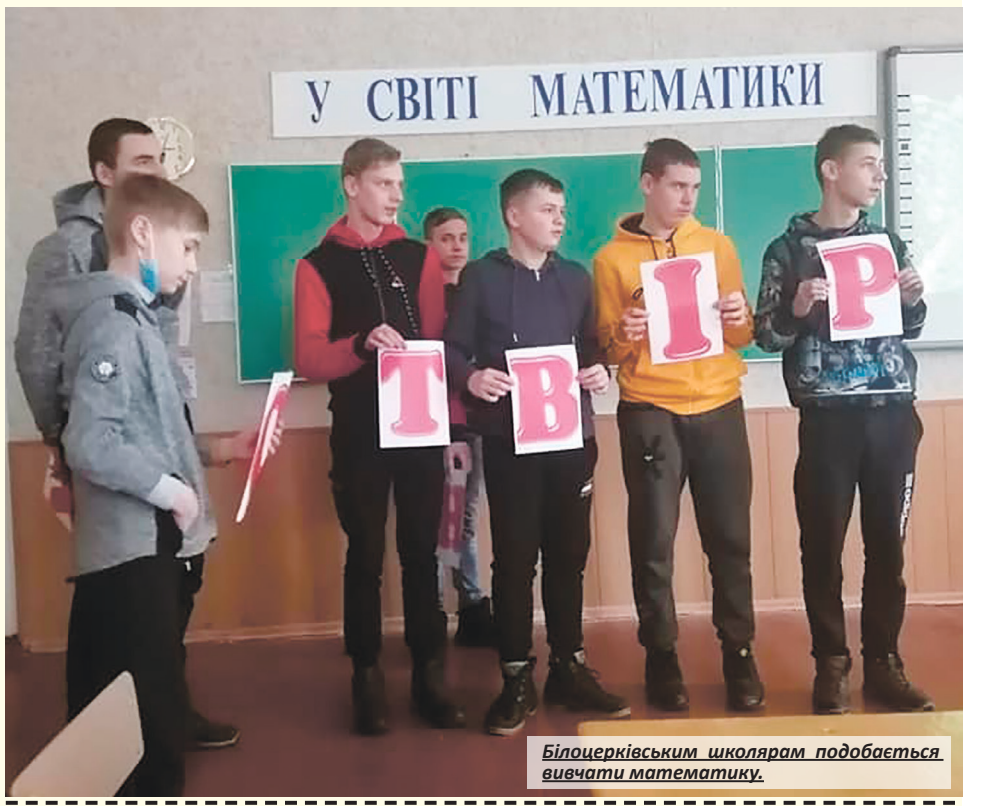

Білоцерківським школярам подобається вивчати математику.

Історія закладу

Згідно архівних даних, зокрема Пам'ятної книжки Київського навчального округа за 1899 рік, частини V Полтавська губернія, на хуторі Попове 1885 року було засноване сільське початкове народне училище. Його першим учителем був Андрій Васильович Добриловський.

Такі перші відомості про освіту в с. Попове. 1902 року було побудоване нове приміщення школи, а в 1915 році добудовано ще дві шкільні кімнати.

1922 року в зв'язку з епідемією тифу та голоду навчання в школі призупинили. Відновлення роботи школи відбувається 1923 року. Відомо, що директором закладу в той час був Кривородько Петро Іванович.

1933 року директором стає Майборода Петро Григорович. У школі навчалося 194 учні, навчання відбувалося в дві зміни.

Під час німецької окупації школа продовжувала працювати, але під час відступу гітлерівських військ 1943 року вони спалили приміщення.

Відбудовувати школу довелося директору Григоренку Василеві Григоровичу.

Протягом 1953-1955 років заклад очолював Дзябенко Олексій Антонович. Він був фронтовиком, за бойові подвиги нагороджений орденом Червоної Зірки та багатьма медалями. 1952 року закінчив Полтавський педінститут за спеціальністю природознавство і географія.

З 1955 по 1960 рік директором працював Кузуб Василь Олександрович, якого згодом перевели на партійну роботу. Саме за його керівництва було добудовано приміщення школи, зокрема кабінети української мови, математики, учительська. Усього рік (із 1960 по 1961) школу очолювала Беркало Надія Ільківна.

1961 року новим директором школи було призначено Соколенко (Дяченко) Ніну Дмитрівну. Вона народилася в с. Балаклія в сім'ї вчителя Соколенка Дмитра Остаповича. Здобула фах учителя російської мови та літератури, працювала в Запорізькій обл., а також Остап'ївській школі. Попівську школу беззмінно очолювала майже 30 років – до виходу на пенсію 1989 року

За цей період було зроблено добудову приміщень навчальних кабінетів, шкільної їдальні. Школа неодноразово перемагала в соціалістичному змаганнісеред навчальних закладів району. За вагомі здобутки Н. Д. Дяченко була нагороджена значком «Відмінник народної освіти», медаллю «За доблесний труд», медаллю А. С. Макаренка.

1990 року директором школи став її колишній випускник Макойда Петро Федорович. Свою педагогічну діяльність він почав у рідній школі у 1981 році.

П. Ф. Макойда застосовує демократичний стиль керівництва, йому вдалося створити у колективі сприятливий соціально-психологічний клімат, приділяти належну увагу розвитку творчих здібностей та зростанню професійної майстерності вчителів школи. Головним у своїй роботі Петро Федорович вважає формування в учнів глибоких системних знань, почуття відповідальності за наслідки навчання та поведінки, розвитку творчості та індивідуальності кожного учня. З повагою ставиться до членів колективу, завжди підтримує ініціативу колег, надаючи допомогу у вирішенні проблемних питань. За багаторічну сумлінну працю нагороджений нагрудним знаком «Відмінник освіти».

Саме Петро Федорович ініціював втілення у навчально-виховний процес передових педагогічних технологій навчання та виховання. Багато років був членом колегії, атестаційної комісії Великобагачанського відділу освіти, молоді та спорту. Обирався депутатом Корнієнківської сільської та Великобагачанської районної рад.

П. Ф. Макойда є учасником обласної спеціальної групи директорів шкіл, яка працює над проблемою «Інноваційні ідеї та технології навчання як основа створення «Школи майбутнього». 2018 року на базі Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів відбувся обласний семінар директорів шкіл.

Їх пам'ятають і шанують у школі

Починаючи з 1960 року, 95 учнів закінчили школу на відмінно та отримав свідоцтво з відзнакою.

Двоє випускників школи стали кандидатами наук:

Чичкань Володимир Іванович – кандидат фізико-математичних наук Києво-Могилянської академії;

Вишар Григорій Миколайович – кандидат фармацевтичних наук.

Шпирна Іван Костянтинович – заслужений працівник сільського господарства.

20 випускників школи нагороджені різними орденами за високі досягнення у сільськогосподарському виробництві.

5 вчителів школи нагороджені почесними знаками «Відмінник освіти УРСР» та «Відмінник освіти України»: *Дяченко Ніна Дмитрівна; Дяченко Леонід Іванович; Беркало Надія Ільківна; Степанюк Ганна Пилипівна; Макойда Петро Федорович.*

Звання «Старший учитель» присвоєно *Селезень Лідії Антонівні* та *Макойді Петру Федоровичу.*

Дяченко Ніна Дмитрівна.

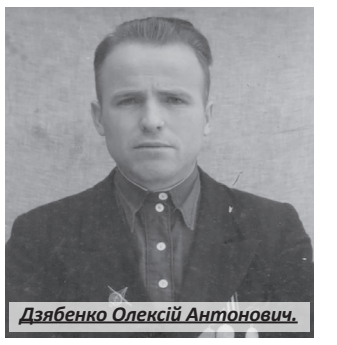
Дзябенко Олексій Антонович.

Беркало Надія Ільківна.

Кузуб Василь Олександрович.

Понад півстоліття на одному місці

Гарна асфальтована дорога від Балаклііївського напрямку, звідки на всі боки відриваються широкі краєвиди Білоцерківщини, веде у довгу глибоку балку, поросту сухостоєм, серед якого проглядають кілька покинутих хат. На крутому повороті обшарпаний дорожній вказівник віщає мандрівнику: це село Писарівшина. Мальовниче, тихе й майже безлюдне місце...

Вибравшись із яру нагору, бачимо залишки «цивілізації»: ліворуч – трансформатор, праворуч – рівненький рядок кількох хат, які подекуди димлять димарями. Садиба Євдокії Григорівни Гречко сховалася в густо поростому сухостої. Хазяйка зустрічає нас на дорозі, й ведучи до своєї оселі, проводить коротеньку екскурсію:

– Ото хата стоїть – моя, он за сараєм – теж моя. А он там я чоловіка доглянула, він рік як помер, на мене записав хату. Тут усе моє...

Кудлатий песик проводжає нас до дверей оселі й про всяк випадок кілька разів гавкає, щоб не забували, хто тут господар. У старенькій хаті з низькими сволоками прибрано й натоплено.

– Чим топимо? Дровами, звичайно, – пояснює Євдокія Григорівна. *– Хто сюди газ буде тягти для кількох калік, які тут залишилися! Дрова ми не купуємо, мені онук привозить, сам рубає й коле. Їх тут скрізь можна знайти...*

15 березня Євдокія Григорівна святкуватиме 75-річний ювілей. Начебто не так і багато, та й на вигляд жінка ще ніврроку. Але на мій комплімент жінка починає переконувати, що вона вже «зробилася невгодна»: страждає на діабет, тиск дошкуляє. Киває на пакет із ліками, які привезла їй дочка, й безплатні пігулки, що надала їй сімейна лікарка з Білоцерківки. І розказує, як цієї ночі впала прямо в хаті, зачепившись за килимок...

Вона народилася 1946 року на хуторі Павлики, що був неподалік від Писарівщини – через гору, де ставок. У батька теж було прізвище Павлик, але записали Євдокію на прізвище матері – Литвишко. Одразу після закінчення школи дівчина пішла працювати на ферму дояркою. Робочих рук було мало, й учорашній школярці доручили доїти 12 корів і доглядати за ними.

– В Писарівщині ферма тоді була – 2-3 сараї, а ще конюшня, все своє було. Працювали на совість, зранку до пізнього вечора – дурні були. Тепер застав кого-небудь так робити! Привезуть дві підводи жому, і ми, вісім доярок, заносимо той жом увечері за жолоб. Бо він уночі міг замерзнути. А тоді вранці з-за жолоба тягаємо його вручну коровам...

Заміж Євдокія вийшла у 18 років. Микола Гречко був старшим від неї на шість років, відслужив три роки в армії, повернувся в рідне село й одружився з дівчиною, яку приглядів іще до служби. Він був наймолодшим серед сімох своїх братів і сестер, які встигли вже покинути батьківський поріг. Молоду дружину Микола привів у напівспустілу батьківську хату.

Свекруха прийняла невістку, як рідну, жили дружно, допомагали одне одному. 1965 року народилася донечка Валя, 1967 року – Ніна. А 1969 року трапилося горе: мати Євдокії втопилася у Псні, коли мочили коноплі. Тоді коноплі в колгоспі сіяли у промислових масштабах, багато їх росло й по дворах у людей.

Волокно конопель довге, грубе, але має велику міцність і не піддається гниттю при тривалому перебуванні у воді. Тому з конопель виготовляли брезент, мішковину, пожежні рукави, канати. Костриця конопель ішла на виготовлення пластмаси, меблевих плит, фанери, а конопляна олія була гарною основою для виробництва оліфи, фарб, лаків.

Та селяни подекуди використовували старі, дідівські методи. Коноплі ділили на плоскінь і материнку. Плоскінь виривали, а материнку, яка несла насіння, залишали. Плоскінь в'язали в горстки й везли до води – вимочувати. Пізньої осені вкидали ту плоскінь в озеро чи річку, щоб розкисла. Потім її витягали, вимороджували, привозили до терниць, що стояли в колгоспі. Стебла конопель клали зверху терлиць поперек верхніх дощок, м'яли й ламали їх. Далі стебла звільняли від костриці «тіпанням» або «тертям». Для остаточної обробки волокна розчісували на чесалках, приготовляючи кужіль. Ту кужіль як сировину возили здавати на залізничну станцію Сагайдак.

– Це трапилося в понеділок, – згадує Євдокія Григорівна. *– Баби поїхали на Псьол коноплі мочити. Випливли човном на середину Псла, а тут налетіла буря й перевернула той човен. Сім чоловік опинилося у холодній воді. Усі врятувалися, випливли, а матір не вміла плавати, потонула. Шукали її цілий тиждень, обнишпорили багром усе навкруги. Старожили підказали: треба поставити молебну свічку з церкви на тарілку, вона попливе й покаже, де знаходиться потопельник. Я так і зробила. Знайшла крейдяну товсту тарілку, закріпила на ній свічку, запалила й спустила на воду. Тарілка обійшла рівчак, завернула за бугор і прибилася до берега. Чоловіки з багром обслідували те місце, але маму не знайшли. Тоді з Багачки зателефонували на РЕС, щоб перекрили шлюзи, аби спустити воду із Псла. І якраз на тому місці, де зупинилася тарілка, маму знайшли: вона була вже примулена...*

Є. Г. Гречко.

Поховавши матір, подружжя Гречків вирішило переселитися в Балаклію, була можливість звести там новий будинок, і кум, який там жив, обіцяв допомогу. Та й дівчатам було би ближче до школи. Однак старенькі батьки чоловіка запротестували: на кого ви нас покинете? Тож довелося залишитися в Писарівщині. Будиночок підправили, зробили ремонт, уставили нові двері, вікна. Так Євдокія й доглядала за старенькими до самої їхньої смерті, так вона й досі живе в їхній хаті...

Микола працював шофером, Євдокія – дояркою. Важко було тоді на фермі. Поголів'я збільшилося, а механізації ніякої. Жінки не лише доїли корів, а й прибирали гній, вивозили його тачками, готували, возили й розкладали коровам корм.

– Вище сараїв клуня була, там робили мішаницю: мішали сіно з соломою та силосом. Підвезуть, було, силос до сараю, вивантажать його, а ми заносимо його знадвору. Та ще й через вагову. Яка там механізація! Тягнемо ті кошівки із силосом поперед себе, ноги гудуть, спина болить... А бригадир постійно був незадоволений (він у першій хаті жив, як від Балаклії їхати), мовляв, із ферми крадуть зерно! А воно й справді, коли-не-коли, та й візьмеш собі відро дерті: кожен удома свою худобу держав...

Невдовзі ферму в Писарівщині закрили, корівок перегнали на нове стійбище, а жінок-доярок перевели працювати в Балаклію. Євдокія Григорівна згадує: боязко було йти працювати в нове місце, вона тоді навіть плакала. Та довго тужити за рідною фермою не довелося: на новому місці жінкам сподобалося.

– Возили нас туди машиною, корми корівкам завозили прямо у сарай, скидали в жолоб, ми лише вилами підкидали коровам. Доїли апаратами.

На пенсію Євдокія Григорівна вийшла в 50 років, для жінок-доярок тоді були пільги.

– Ніхто з наших дівчат довше не працював, усі пішли в 50 років: Нескоротиха, Степанючка, Кектиха, Парася – жодна не залишилася доїти після пенсії. Після того на корівок напала якась хвороба, їх усіх вивезли на забій. Роботи мені не лишилося. То я ходила деякий час на ріжні, дорабляючи до пенсії: вибирала кабаки, помідори пополола...

Уже 10 років, як Євдокія Григорівна живе сама: чоловік помер, доньки давно створили свої сім'ї й живуть окремо. А щодо її Миколи, розповідає жінка, недбалі лікарі помилилися: помилково діагностувавши йому рак, коли в нього була непрохідність кишечника, прооперували чоловіка, поставили йому стому і пошепки сказали дружині, що більше року він не протягне. Однак після двох складних операцій самовіддана дружина зуміла виходити чоловіка й поставити його на ноги.

– А він живе й живе, і рік, і два живе, все їсть і помирати не збирається! Після другої операції в Полтаві, коли лікарі намагалися виправити свою помилку, він прожив іще 16 років! Першу групу інвалідності йому переглянули, дали третю, так він ще після цього жив повноцінним життям, порався по господарству, обробляв город, навіть косив.

Господь дарував Євдокії Григорівні двох дочок, п'ятьох онуків і сімох правнуків. У старшої дочки Валентини, яка живе у Писарівщині неподалік матері, троє дітей, у Ніни, яку закинула доля у Бориспіль під Києвом – двоє. Правнуки рідко навідують стареньку бабусю: у них є свої, молодші бабусі.

– Але буває й таке, що діти підкидають мені своїх онуків. Оце недавно їздили вони в лікарню, набрали й мені різних ліків, а свого півторарічного онука Альошу мені підкинули. Мені так погано було, та я ж не відмовилася, нехай залишається, догляну... А найменшій правнучці Віточці всього три місяці...

Попри хвороби, жінка тримає чимале хазяйство: 30 качок-шипунів (їх у Писарівщині називають «шавками»), двоє поросят. Торік випасала гусей, держала двох кіз із козенятами.

– А тепер лікар наказав мені нічого не робити, тільки керувати, – сміється Євдокія Григорівна. *– Та хіба можна всидіти на місці?*

Проста, щира, безхитрісна українська жінка, яких тисячі. Це на їхніх плечах тримається наш український рід. Саме такі жінки створюють мир і затишок у наших сім'ях, саме завдяки їм наші чоловіки мають можливість спокійно працювати, заробляти гроші й бути впевненим: вдома у них міцний тил, їх люблять, на них чекають. І щоб не трапилось – їх ніколи не покинуть, не зрадять. Низько вклоняємося Вам, шановна Євдокіє Григорівно, за Вашу мужність, за Вашу працю, за Вашу відданість сім'ї і самопожертву. Нехай Бог дарує вам радість від спілкування з дітьми, онуками, правнуками, охороняє Вас і Ваших рідних від хвороб і негараздів. Із ювілеєм!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Повідомлення

На виконання вимог ст.12 Закону України «Про стратегічну екологічну оцінку» повідомляємо про оприлюднення на офіційному сайті Білоцерківської сільської ради заяви про визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки проектів містобудівної документації:

- «Генеральний план з планом зонування села Корнієнки Миргородського району Полтавської області»;

- «Генеральний план з планом зонування села Мостовівщина Миргородського району Полтавської області».

Пропозиції надаються особисто або через уповноваженого представника у письмовому вигляді із зазначенням прізвища, ім'я та по-батькові, місця проживання, особистого підпису; від юридичних осіб – із зазначенням їх найменування, місця знаходження, посади і особистого підпису керівника у виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради за адресою: 38340, Полтавська область, Миргородський р-н, с. Білоцерківка, вул.Першотравнева, 9 протягом 15 днів з дня оприлюднення повідомлення на офіційному сайті сільської ради

http://biloteg.org.ua/

Хочеш бути волонтером і надавати правову допомогу?

Регіональний центр із надання безоплатної вторинної правової допомоги у Полтавській області в рамках проєкту «Волонтер БПД» запрошує до співпраці активістів, які бажають розвиватися й допомагати жителям свого регіону дізнаватися більше про їхні права.

Учасники проєкту отримають:

■ унікальний досвід співпраці з системою надання безоплатної правової допомоги;

■ можливість покращити власний рівень правових знань, пройти безкоштовне навчання (тренінги, курси, семінари тощо як у сфері волонтерської діяльності, так і в правовій сфері);

■ шанс розширити ділові контакти, покращити навички комунікації.

Чим займатиметься волонтер БПД

Завдання волонтерів визначатимуться з урахуванням їхніх побажань, досвіду роботи, освіти, ділових якостей тощо. Зокрема це може бути:

■ допомога центру з надання БВПД у забезпеченні доступу людей до безоплатної правової допомоги;

■ проведення правопросвітницької роботи серед населення;

■ організація надання безоплатної первинної та вторинної правової допомоги;

■ інші завдання для реалізації повноважень у сфері захисту прав людини.

Організатори проєкту очікують, що волонтери витрачатимуть на волонтерську діяльність 1–3 години на тиждень або не менше 4-х годин на місяць.

Волонтерами можуть стати громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, є дієздатними та добровільно виявили бажання надавати допомогу, підтримують і розділяють місію, бачення та цінності системи БПД. Молодь віком від 14 до 18 років може долучитися до проєкту за згодою законних представників (батьків, опікунів тощо).

Як стати волонтером БПД

1. Заповнити анкету: https://cutt.ly/hlq3RxH;
2. Пройти дистанційний курс «Основи волонтерської діяльності» та отримати електронний сертифікат: http://academy.legalaid.gov.ua;
3. Пройти співбесіду з представником центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги (БВПД).

Докладніше про проєкт «Волонтер БПД» можна дізнатися:

■ на сайті системи надання безоплатної правової допомоги за посиланням: **https://cutt.ly/vlzStFE;**

■ звернувшись до Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Полтавській області (м. Полтава, вул. Європейська, 37/40, телефони: (0532) 56 26 66, 050 471 82 12. Електронна пошта office.poltava@legalaid.pl.ua)

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Красногорівка, матері-героїні, ветерана праці, дитини війни
ТРУСКАЛО
Ганни Семенівни;

жителя с. Бірки, ветерана праці, дитини війни
ПЕДАНА
Миколи Дмитровича;

жителя с. Колосівка, ветерана праці, воїна-інтернаціоналіста
КОЛОДЬКА
Василя Григоровича;

жителя с. Балаклія
ПОЧЕРНІНА
Віктора Васильовича;

жительки с. Бірки, ветерана праці
ЧЕРНИШ
Тамари Іскаківни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

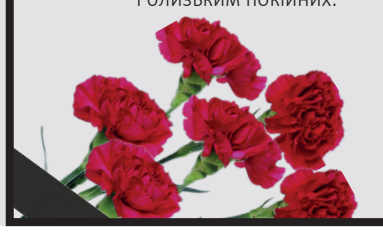

Кожну з дівчат, які працювали з нею, вона називала «моя дитиночко»

Вона народилася лихопомного 1941 року за три місяці до початку війни. Батька свого не пам'ятає: з фронту він не повернувся. Про нього нагадує пам'ятник загиблим односельцям, що встановлений на в'їзді у Балаклію: на гранітній плиті позолотою серед інших прізвищ викарбувано прізвище Карасенка Григорія Івановича. Це її тато.

Щодня молилися за батька

– Нас було двоє у мами, – згадує Лідія Григорівна Мацько. *– Я і братик Сашко, 1935 року народження, рідний мені по батькові. Перша дружина тата померла, вдруге він узяв шлюб із моєю мамою і забрав у нову сім'ю свого сина. А невдовзі його призвали на службу...*

Побачити свою новонароджену донечку Григорієві Карасенку вдалося лише двічі: першого разу – в пологовому відділенні, а вдруге – перед відправленням на фронт.

Перед війною Балаклія була доволі великим селом, тут працювали три колгоспи: «Зірка», «Плугатар» і «Чубар», а також артіль «Червоний господар». Функціонували середня школа, медпункт, Будинок культури, бібліотека. А на низу, біля річки неподалік медпункту було пологове відділення. 25 березня 1941 року в ньому народилося двоє: хлопчик і дівчинка.

– Тато прибіг у роддом, а фельдшерка йому каже, жартуючи: «У нас сьогодні двоє діточок, бери, кого хочеш. Може, хлопчика?» А він каже: «Ні, хлопчик чорненький, то не мій. А дівчинка біленька, значить, моя!», – розповідає Лідія Григорівна.

1943 року німці спалили село вщент. Моя співрозмовниця згадує, що мама з двома дітьми спочатку жила десь на бригаді, а потім перебралася в Коноплянку до своєї сестри, яка залишилася вдовою з малолітнім сином. У тітки Оксани хата дивом уціліла, вигоріла лише покрівля... Почали потроху відбудовуватися, та без чоловічих рук було дуже важко.

– Ми щодня ставали на коліна і молилися, щоб Бог повернув нам батька. Та він не повернувся. Тільки після війни мама дізналася, що тато загинув при форсуванні Дніпра... Заміж удруге вона так і не вийшла.

Збирали колоски й шишки

Незважаючи на післявоєнні злидні, обидві сім'ї жили дружно. Троє дітей разом ходили в школу – з Конопляночки в Білоцерківку. В голодний 1947 рік їх урятувала корівка: хоч і помалу, але молока діставалося всім. А після школи маленька Ліда разом із іншими дітьми ходила в поле збирати колоски.

– Тоді в полі копи в'язали і після них залишалися зернятка. Але об'їждчик на коні пильнував і ганяв нас. І не просто ганяв, а ще й відбирав у нас ті нещасні торбинки із зернятками...

А ще згадує старенька, як малими вони збирали шишки – піч топити. Ходити за шишками треба було аж під Бірки, де росли сосни. Діти збирали їх у полотняні мішечки, приносили додому і складали у повітку. До осені треба було назбирати повний відсік тих шишок. Холодними зимовими вечорами їх закидали прямо у плиту, вони давали багато жару. Однак і смоли від тих шишок утворювалося чимало, тож час від часу димохід доводилося чистити.

1956 року Ліда закінчила 8 класів і пішла працювати в колгосп «Жовтень». Допомагала матері доглядати поросят на свинофермі. Свиноматок і їхнє потомство тримали в звичайній хаті.

18-річною дівчиною Лідія Григорівна вийшла заміж. Чоловік, Мацько Василь Григорович, забрав дружину до себе в Балаклію. 1961 року вона народила первістка Льоню, а 1963 року – дочку Любу. Роботу не полишала, працювала спочатку швачкою, потім – у ланці на буряках.

Підбадьорювала і вчила терпінню

У 60-х роках колгосп «Заповіт Леніна», центральна садиба якого знаходилася в Балаклії, мав 3873 га земельних угідь. Площі, які засівалися зерновими та овочевими культурами, з року в рік зростали. Однак обробляти їх та збирати врожай було нікому: техніки бракувало, робочих рук теж. Адже молодь почала потроху переселятися в міста. І ця тенденція спостерігалася по всій країні. Тож партія й уряд від початку 70-х років стали посилати на «битву за врожай» міську інтелігенцію та студентство. Загальний сільськогосподарський обов'язок для школярів, студентів, службовців, робітників та інтелігенції став так само непорушним, як і військова повинність. З ранньої весни й до пізньої осені городяни покірно виїжджали в поля працювати «за харчі». Але де взяти на всіх стільки їжі? Хто й де її готуватиме? Тож колгоспи подекуди під відкритим небом терміново створювали їдальні, щоб прогодувати дармову робочу силу.

Л. Г. Мацько.

Не оминуло нашестя городян і розташованої далеко від «цивілізації» Балаклії, куди теж стали приїздити «трудові десанти». Директор колгоспу Василь Васильович Красюк та головний агроном Василь Федорович Шипоша умовили Лідію Григорівну перекваліфікуватися на кухаря. Її дочка Любов Василівна згадує:

– До нас приїхало близько 300 студентів, їх розселили квартирантами по хатах. Терміново збудували такий собі курінь, неподалік від колодязя поставили піч. Завезли посуд і прямо надворі розгорнули кухню. На цій кухні під відкритим небом мама й ще одна жіночка варили для студентів їсти.

Розуміючи, що подібні навали – всерйоз і надовго, колгосп із часом збудував нормальну їдальню, обладнав її новенькими електроплитами, хліборізками та іншим кухонним знаряддям. Зріс і штат їдальні. Вона обслуговувала тепер не лише студентів, а й механізаторів, водіїв, бригади будівельників, скиртувальників, доярок і пастухів. А в період навчального року там готували їсти й для учнів школи.

Керувала всім процесом Лідія Григорівна Мацько. Для багатьох дівчат і жінок, які працювали разом із нею, вона стала старшим наставником і мудрим порадником. У гарячі дні «битви за врожай», коли треба було приготувати сніданок, обід і вечерю для кількох сотень чоловік і за відсутності водопроводу перемити тричі на день увесь посуд укупі з каструлями, дівчата в буквальному сенсі падали з ніг. Та прикладом для всіх була Лідія Григорівна, яка в потрібний момент опинялася в «гарячій» точці й уміла підтримати, заспокоїти, по-материнські приголубити. Кожну з дівчат вона лагідно називала «моя дитиночко». При цьому для кожної була, наче ласкава й мудра мати: втішала, підбадьорювала, учила терпінню й поступливості...

То був час, коли життя в Балаклії вирувало. Відряджені в радянську глибинку студенти скидали із себе міський пафос і в перервах між збиранням помідорів і картоплі разом із місцевою молоддю теплими вечорами бабиного літа поринали у світ гулянок – з піснями під гітару, танцями, самогоном і... коханням. І відчути сповна романтику сільського відрядження молодим серцям дозволяв ситий шлунок. Тож повернувшись у місто, городяни довго згадували не лише романтичні вечори, а й неймовірно смачні сніданки, обіди та вечері, які готували балаклійські кухарі під керівництвом Лідії Григорівни.

Пекла найсмачніші весільні короваї

У 90-х роках апогей дармової міської сили пішов на спад. Колгосп «Заповіт Леніна» переформували на радгосп «Укрсортнасіння», змінивши профіль діяльності. Однак їдальня продовжувала функціонувати, забезпечуючи обідами механізаторів, інших працівників господарства, а також школу та будинок престарілих.

– Як вона любила тих стареньких бабусь, наче вони їй були рідними! – розповідає про свою колишню наставницю Любов Андріївна Лобанова. *– В усьому їм догоджала, не жаліла для них нічого, приносила з дому найсмачніше...*

Вона й зараз така: думає насамперед не про себе, а про інших. Дізнавшись, що її хочуть привітати в газеті з Днем народження, Лідія Григорівна просить висловити подяку своїм односельцям, із якими довгий час працювала: Віті Плаксюк, Галині Павлик, Ніні Вільховій, Олені Педяк, Надії Павлик, Тетяні Балюк, Любові Лобановій, Ірині Мостовій, Надії Ромаскевич, Валентині Гришко, Світлані Ісаєнко. І перепитує повсякчас дочку: чи була, нікого не забула?

Голова місцевої ветеранської організації Любов Андріївна Лобанова торік напередодні 8 Березня зібрала багатьох колишніх колег по їдальні і влаштувала свято. Ніби відчувала Любов Андріївна: незабаром запровадять карантинні обмеження, тож зібратися буде непросто.

Була на тому святі й Лідія Григорівна. Вона згадує: зустріч вийшла щирою, зворушливою, незабутньою.

А дочка Любов Василівна додає: знаючи мамині куховарські здібності, її часто запрошували на весілля:

– Як тільки де весілля – маму гукають готувати гостям. Уже в четвер чи п'ятницю вона йде з дому короваї пекти. Краще неї ніхто з цим відповідальним ділом не міг справитися.

Шановна Лідіє Григорівно! Жителі всієї громади щиро вітають Вас із 80-річчям. Хай зігріває вас думка про те, що люди Вас пам'ятають і люблять, хай біди й негаразди обходять стороною Вашу оселю, хай Господь дарує вам здоров'я і ще багато щасливих і радісних днів.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Смачно й корисно

Рецепти пісних страв

Цього року Великдень припадає на 2 травня, тож у понеділок 15 березня починається Великий піст. Він триватиме до 1 травня включно.

У цей період багато людей відмовляються від їжі тваринного походження. Коли організм не отримує їжі, до якої звик, особливо хочеться поласувати чимось вишуканим. Порадуйте себе та близьких пісною й надзвичайно смачною випічкою, приготувати яку дуже просто!

Булочки з яблуками та корицею

Інгредієнти: для тіста – 0,5 л води; 75 г олії; 0,5 склянки цукру; 25 г дріжджів, 750 г борошна; для начинки – 6 яблук, цукор, кориця за смаком.

Змішайте всі складові для тіста, крім дріжджів та борошна, доведіть до кипіння та трохи остудіть. Розведіть дріжджі, замісіть тісто й поставте на ніч або на цілий день у холодильник. Витягніть тісто, поріжте на порційні шматочки. Розкачайте кожен шматочок в овал. Викладіть столову ложку тертих яблук, посипте чайною ложкою кориці й чайною ложкою цукру, сформуйте ковбаску. Скрутіть її в завертушку. Викладіть на змащене олією деко, випікайте 25 хв при температурі 180 градусів.

Пиріжки з капустою

Інгредієнти: для тіста – 600 г борошна; 200 мл води; 30 г дріжджів; 1 ст. ложка цукру; 3 стол. ложки олії; для начинки – 300 г тушкованої капусти.

Підігрійте воду до 40 градусів, розведіть дріжджі, цукор та просіяне борошно. Ретельно перемішайте тісто й поставте його на 1–2 години в тепле місце. Коли тісто підійде, розкачайте й поріжте на порційні шматки, виліпіть пиріжки. Викладіть на сухе деко й випікайте 25 хв при температурі 200 градусів. Готові пиріжки можна збризнути водою.

Бананове печиво

Інгредієнти: 1 банан; 250 г борошна; 100 г олії; 2–3 стол. ложки цукру; 100 г води; 0,5 чайної ложки розпушувача (або погашеної соди).

Банан розімніть виделкою або пропустіть через блендер, додайте цукор та інші інгредієнти й замісіть туге тісто. Покладіть на 20–30 хв. на холод, після чого розкачайте шаром 0,3–0,5 см, видавіть фігурки формою або поріжте тісто на смужки. Викладіть на пергамент. Випікати 15 хв. при температурі 180 градусів.

Секрети господарок

Як правильно запікати овочі

Запікання – це найкорисніший вид термічної обробки продуктів. Запечені овочі зберігають максимум корисних властивостей і смаку. Але замало просто нарізати овочі та поставити їх у духовку: якщо не знати основних правил запікання, вони легко можуть перетворитися на кашу або, навпаки, вуглинки. Щоб після запікання овочі стали м'якими, соковитими і мали хрустку скоринку, дотримуйтеся цих правил.

№1: нарізування. Наскільки пропечуться овочі, передусім залежить від того, якими шматками їх нарізати. Вони мають бути однаковими. Маленькі овочі краще запікати цілими або розрізаними на дві половинки: так вони не встигнуть згоріти або перетворитися на кашу.

№2: олія. Перед запіканням овочі потрібно збризнути олією та змастити нею деко. Але різним видам овочів необхідна різна кількість олії. Наприклад, грибам або баклажанам її потрібно більше, а моркві, картоплі та іншим коренеплодам – менше. Надто захоплюватися олією теж не варто, бо овочі вийдуть жирними.

№3: посуд. На практиці найкраще вибрати деко. Щоб усе рівномірно пропеклося й утворилася хрустка скоринка, залиште трохи місця між овочами.

№4: температура. Оптимальна температура для запікання овочів – близько 200 градусів. Так вони виходять м'якими всередині й хрусткими зовні. Але іноді для запікання потрібно менше або більше градусів. Тож експериментуйте й шукайте оптимальний температурний режим.

№5: перемішування. Не треба постійно відчиняти дверцята та перемішувати овочі. Достатньо це зробити двічі-тричі. Так ви не пошкодите їхньої цілісності.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

12 березня
ГНІДАШ ЛЮДМИЛА ПЕТРІВНА
(с. Білоцерківка) – 70 років;

13 березня
ЛИСЕНКО
ТЕТЯНА ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Білоцерківка) – 65 років;

15 березня
ГРЕЧКО ЄВДОКІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Писарівщина) – 75 років;

16 березня
ТИМОШЕНКО ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Балаклія) – 70 років;

20 березня
ВАСЮК ГАННА ГРИГОРІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

22 березня
ПРОЦУН НАДІЯ ВОЛОДИМИРІВНА
(с. Корнієнки) – 60 років;

23 березня
ДУЛИЧ МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Дзюбівщина) – 80 років;

24 березня
СКАКУНОВ ЮРІЙ ФЕДОРОВИЧ
(с. Огирівка) – 75років;
ДРОБІТ МИКОЛА ІВАНОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 70 років;

25 березня
МАЦЬКО ЛІДІЯ ГРИГОРІВНА
(с. Балаклія) – 80 років;
КОЗАР ОЛЕКСАНДР ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Бірки) – 65 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають усіх іменинників із визначними датами в житті та бажають невичерпної енергії, міцного здоров'я, безмежного щастя, радості, оптимізму, віри та надії на краще.

Бажаємо миру і світлої долі,
Запалу, енергії, сили доволі.
Творчого вогнику, віри й наснаги,
Щедрості серця, людської поваги.
На довгих стежках вашої ниви
Будьте завжди ви здорові й щасливі!

Чоловіки й справді не розуміють жінок

Причина – відмінності в будові головного мозку

Жінки й чоловіки часто страждають від недоліків одне одного. Досліджуючи мозок, учені нарешті знайшли справжню причину стереотипних відмінностей у жіночій та чоловічій поведінці. Виявилося, що жіночий та чоловічий мозок влаштовані абсолютно по-різному.

Ранній вік

Учені запевняють, що відмінності в будові чоловічого і жіночого мозку виникають уже під час розвитку плода. Нещодавнє дослідження, проведене ізраїльськими вченими, виявило, що вже на 26 тижні вагітності за допомогою ультразвукового обстеження можна побачити відмінності між мозком хлопчика і дівчинки: нервова тканина, що з'єднує праву та ліву півкулі мозку, у плода жіночої статі товща, ніж у чоловічого.

Спостереження за дорослими людьми засвідчили: у жінок ця частина мозку сильніша, ніж у чоловіків.

Дослідники за допомогою технологій візуалізації мозку проаналізували роботу мозку у чоловіків і жінок у той час, як вони слухали уривки з тексту. У чоловіків активною була лише ліва півкуля, а в жінок були задіяні обидві половини головного мозку. Це свідчить про те, що у жінок більше розвинені розмовні навички. У цілому дівчатка випереджають хлопчиків у використанні мовлення і дрібної моторики аж до статевого дозрівання. За статистикою, у хлопчиків частіше зустрічається дислексія – порушення здатності до оволодіння навичками письма і читання при збереженні загальної здатності до навчання.

При синдромі дефіциту уваги й гіперактивності дівчатка частіше проявляють неуважність, у той час як хлопчики не можуть контролювати свою поведінку. Однак не всі відмінності свідчать на користь дівчаток.

Хлопчики, як правило, демонструють кращі здібності в точних науках (математика, геометрія). Ділянки мозку, що відповідають за ці науки, у хлопчиків у середньому дозрівають на 4 роки раніше, ніж у дівчаток. Тож мозок 12-річної дівчинки нагадує мозок 8-річного хлопчика. І навпаки: коли йдеться про дрібну моторику (наприклад, почерк), у дівчаток частини мозку, що відповідають за це, дозрівають на шість років раніше, ніж у хлопчиків.

Протягом усього життя чоловічий і жіночий мозок зберігають деякі відмінності. Чоловічий мозок зазвичай на 10% більший, ніж жіночий.

Фізіологічні відмінності на цьому не закінчуються: у чоловічому мозку міститься у 6,5 разів більше сірої речовини, в той час як жіночий мозок містить у 9,5 разів більше білої речовини, яка відповідає за проведення нервових імпульсів від вхідної симпатичної нервової системи.

Як чоловіки та жінки використовують розумові здібності

Як правило, жінки частіше використовують мовні навички у своїх інтересах. Вони пліткують, діляться інформацією, будують відносини і використовують багату мову жестів.

Коли ж справа доходить до виконання дій, що вимагають просторових навичок (наприклад, навігація у просторі), чоловіки демонструють розвиненіші навички. Цікаво, що для вирішення таких питань чоловіки і жінки використовують абсолютно різні ділянки мозку. У той час, як жінки частіше рухаються за вказівниками й орієнтирами, чоловіки шукають потрібне місце, орієнтуючись на напрямок руху. Наприклад, коли жінка пояснює дорогу, вона вкаже, біля якого будинку необхідно повернути, а чоловік скаже напрямок: ліворуч або на захід, схід і т. д.

Здатність контролювати свої емоції теж регулюється мозком, і ні для кого не секрет, що ця здатність відрізняється у обох статей. Жінки швидше і точніше проявляють емоції, у них виразніше змінюється голос і міміка при змінах настрою. Водночас нещодавні дослідження виявили, що ділянки мозку, які відповідають за агресію і гнів, у жінок більші, ніж у чоловіків.

Плач немовляти – лише для жінок

Чоловічий мозок може показати чудові результати при розшифровці інструкції з авторемонту, але не принесе багато користі при декодуванні соціального контексту чи емоції. Мама одразу біжить на плач своєї дитини, в той час як її партнер «прилип» до екрану, де триває футбольний матч.

Не зайве наголосити: більшість батьків, які заявляють, що не чують дитячого крику, при цьому зовсім не симулюють. Коли італійські вчені відсканували жіночий та чоловічий мозок, які слухали галас голодного маляти, вони виявили, що у головному мозку жінок у цей час стрімко скорочується активність у двох областях, які відповідають за «думкоблукання» та мріяння. Тож жінки одразу отримують команду «діяти зараз». А чоловіки у цей час можуть спокійно продовжувати мріяти.

Ще одна риса, яка дуже дратує жінок – це чоловіча байдужість до мінливих емоцій партнера. Виявляється, що жінки чудово зчитують емоції з очей – «дзеркала душі». Натомість чоловіки можуть інтерпретувати жіночі емоції, дивлячись в очі своєї партнерки, лише наполовину.

Чоловіки виявилися гіршими й у згадуванні облич. Жінки ж, здається, роблять це автоматично.

Мозок – це такий головний біль...

Стало також відомо, що чоловіки і жінки відчувають по-різному головний біль. Серед тих, хто страждає на постійний головний біль, більше жінок. Їх також удвічі більше, коли йдеться про мігрені. У цьому винна жіноча «емоційна схема»: реакція на стрес та негативні почуття, зокрема гнів.

У чоловіків це відчуття викликає бажання «боротися або втекти», у той час як жінки, швидше за все, «приймають і примиряються» з проблемою. Вчені вважають, що такі відмінності пов'язані з мигдалиною, яка відповідає за стресові реакції. Так, мигдалеподібне тіло чоловічого мозку активізується у правій частині, відповідальній за гнів. У жінки ж підключається ліва частина – область, яка регулює емоції й самосвідомість.

Чоловіки у стані стресу захочуть вийти на пробіжку чи лишитися на самоті. Натомість жінки прагнуть поговорити з друзями.

А ще чоловіки більше страждають від кашлю і застуди. Причина криється, знов таки, в чоловічих мізках: там вони мають додаткові рецептори і таким чином відчувають симптоми інтенсивніше.

Настільки різні?

Може здатися, що через особливості будови мозку чоловіки і жінки не зможуть досягти успіху в тих сферах, до яких вони не мають вродженої схильності. Однак це не так. Існує чимало жінок із відмінними навичками орієнтування у просторі й багато чоловіків із добре розвиненими навичками спілкування та дрібної моторики.

Учені переконані: тренування мозку може дозволити збільшити потенціал, дарований природою. Згідно з деякими дослідженнями, перевага чоловіків у просторовому мисленні відбувається через те, що в них більше досвіду «пересування у просторі». Починаючи з раннього дитинства, хлопчики грають у рухливіші ігри: футбол, волейбол, баскетбол. Дослідники припускають, що якби дівчатка надавали перевагу таким же іграм, їхнє просторове мислення було б краще розвинутим. Чим більше однакових занять у хлопчиків і дівчаток, тим сильніше стирається різниця між способами їхнього мислення.

З іншого боку, різниця між влаштуванням чоловічого і жіночого мозку дозволяє чоловікові й жінці взаємно доповнювати один одного, що й створює гармонію у світі.

За матеріалами Інтернет.

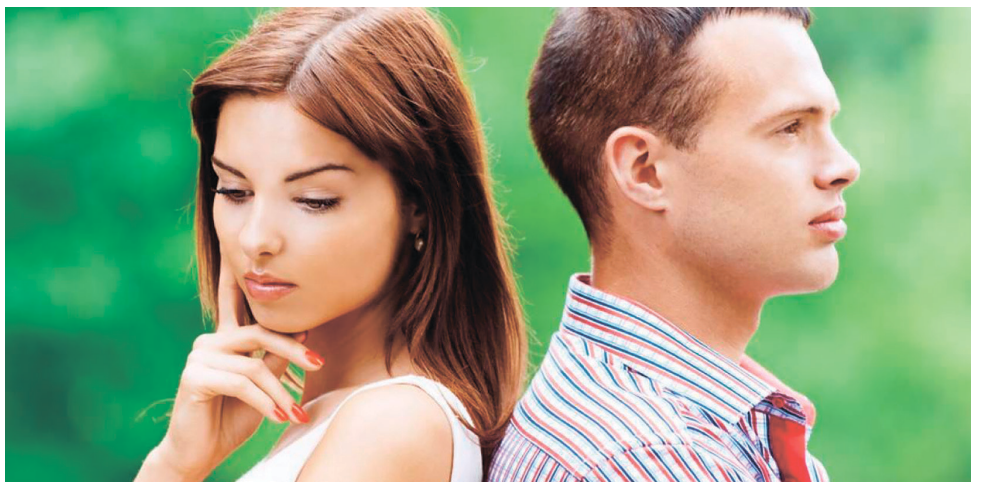

До уваги жителів Білоцерківської громади!

Щороку особи похилого віку, які є жителями Білоцерківської громади, отримували масажні послуги, надавачем яких був Територіальний центр соціального обслуговування Великобагачанської селищної ради.
У 2020 році, з початком поширення коронавірусу, ці послуги не надавалися.
У бюджеті Білоцерківської сільської ради фінансування масажних послуг закладено на березень 2021 року, адже ми розуміємо, наскільки важливими для підтримки здоров'я громадян є ці послуги.
Проте поки що Великобагачанський територіальний центр не надає їх у зв'язку зі збільшенням кількості хворих на коронавірус та складних вимог до самого процесу надання послуг з масажу.
Зі свого боку зобов'язуємося тримати ситуацію щодо організації надання масажних послуг на контролі та повідомити про початок і графіки проведення.

Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121405. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua